

Supernaturálové - vlkodlaci

Kým jsou

Vlkodlaci jsou děti matky země. V nitru každého z nich dříme svobodná, divoká a nespoutaná šelma, jejíž vyprovokovaný hněv nezná hranic. Právě způsob koexistence se šelmou je to, co vlkodlaky nejvíc navzájem odlišuje. Většina z nich se přitom pohybuje mezi dvěma povahovými extrémy a všichni přitom ve svém jednání přirozeně spoléhají na iracionální instinkt. Jsou schopni v okamžiku prolít krev, stejně jako obětovat svůj vlastní život, aniž by domýšleli následky. Když milují nebo nenávidí, činí tak celým svým srdcem.

Mezi lidmi se tradují pověry o krvelačných bestiích, jež za úplňku bezuzdně prolévají krev nevinných, ale to je jen zlomek skutečné pravdy. Žádná jiná bytost není schopná takové věrnosti, empatie a soucítění, jako právě vlkodlak. Dotyk čistého stříbra těmto supernaturálům působí bolest, jako by jim na kůži přiložili rozžhavené železo. Stejně tak většina z nich špatně snáší *Aconitum lycoctonum*, neboli Oměj vlčí mor. Už jen vůně této rostliny vlkodlakům působí nevolnost, kontakt s ní je jako lehnout si do kopřiv a při delším vystavení jejím účinkům (řádově desítky minut) nebo požití působí jako jed, schopný i zabít.

Vlkodlaci se dožívají vyššího věku než lidé, někteří mohou mít až 200 let. Vynikají přitom i na poměry supernaturálů značnou silou a vysoce rozvinutou regenerací. Potomek se může narodit jen čistokrevnému páru a to vždy v humanoidní formě. Většina vlkodlačic přitom mívá děti pouze jednou za život, ale většinou dvě až tři, jen vzácně se narodí jedináček.

Vzhled

Především mladí vlkodlaci jsou z principu rebelové a podle toho se také oblékají, zpravidla v opozici ke svým rodičům, sourozencům, nebo alespoň lidskému okolí. Žádný extrém není dost velký, aby jim mohl někdy stačit. Až postupem času se vlkodlakův styl více ustálí, podle způsobu koexistence se šelmou a také pozice mezi lidmi. Obecně jsou to na jedné straně zastánci „tvrdé“ linie, povětšinou vojáci, motorkáři, rockeri, či podobně laděné skupiny. A na straně druhé pak spíše klidnější, nenápadnější, intelektuálně ladění jedinci jako ekologové, zaměstnanci čajoven nebo učitelé biologie. Ani ti si však často neodpustí mít na sobě alespoň jeden extravagantní prvek, kterým na sebe upozorňují (barevný šátek, tetování, barevné vlasy,...).

Odkud pocházejí

Výraznější výskyt vlkodlaků byl poprvé zaznamenán porůznu v Evropě 12. století. Existují přitom i domněnky, že jejich kořeny jsou ještě mnohem starší a sahají až do Afriky.

Známými osobnostmi především novodobé vlkodlačí historie se na přelomu 19. a 20. století stali především G. J. Rasputin nebo J. V. Stalin. V minulosti však mnoho výrazných jedinců pocházelo i z řad amerických indiánů.

Společnost

Ačkoliv existují i vlkodlaci samotáři, základem druhové společnosti zde není jedinec, ale smečka. V současném světě jich existují stovky. Mnohé přitom čítají třeba jen tři až pět vlkodlaků, dá se říci vlastní rodinu. Příslušnost ke smečce však není dána jen příbuzností, proto existují i jiné, které mají členů několik tisíc. Proces přijetí či vyloučení je vždy

individuální, kdy o jeho podobě rozhoduje vůdce. Ten vždy představuje absolutní autoritu, jeho vůle je vůle smečky a nese za ni také veškerou odpovědnost.

Vlkodlaci jsou ze všech supernaturálních druhů nejpočetnější a také ovládají nejrozsáhlejší území, rozdělená na nespočet teritorií pod kontrolou dominantních smeček, jimž se ostatní podřizují. Chybí jim však jednotící element. Celá společnost je v globálním měřítku značně chaotická, až se sklony k anarchii. Každá smečka operuje na vlastní pěst a přimět je ke vzájemné spolupráci se rovná pokusu o zázrak. Jako celek respektují jen soustavu starých druhových tradic, zákon silnějšího a slovo rady starších. Zpochybnění dominance či vůdcovství je považováno za otevřenou výzvu, na níž pro vlkodlaky existuje jediná odpověď, boj. Získat teritorium nebo nahradit vůdce svojí smečky, je tak zdánlivě jednoduché. Souboj o dominanci i vůdcovství však musí proběhnout veřejně, v souladu s tradicemi a má celou řadu omezení. Většina současných vůdců pochází z řad radikálnějších vlkodlaků, ale v posledních letech se ke svému dílu moci dostali i umírnění.

Mocenským centrem druhu je v současnosti oblast východní Evropy a poměrně silnou pozici mají vlkodlaci i v Jižní Americe.

Jediným společnou autoritou vlkodlaků je rada starších. Jedná se o devět nejstarších žijících vlkodlaků, kteří již nejsou vůdci smeček. Žijí zpravidla osaměle v ústraní mimo civilizaci a do záležitostí světa se již nepletou. Jsou však známy způsoby, jak s nimi navázat kontakt, stejně jako udržují určité spojení mezi sebou navzájem. Slovo staršího jako jedince nepředstavuje sice přímo zákon, ale už jen z úcty je doporučeno se jím řídit a ve vlkodlačí společnosti mají stále velký vliv. Rozhodnutí rady však musí uposlechnout každý. Protivit se mu znamená smrt. Titul staršího lze nabýt toliko z vůle některého člena rady, který má právo vybrat svého nástupce a činí tak zpravidla nedlouho předtím, než sám zemře.

Tajemství nesmrtnosti

Většina vlkodlaků si schopnost přeměny ve zvíře osvojí kolem patnáctého roku života. První transmutace zpravidla není dobrovolná, ani nikterak příjemná, brzy se ale dá již ovládat pouhou vůlí. Mimo jiné je tato chvíle důležitá i proto, že nyní již mladý vlkodlak zaživa nemůže podstoupit takzvané splnutí. Pokud některý příslušník druhu zemře, je přitom obřad jeho poslední nadějí na záchranu. Celý proces musí provádět některý z dostatečně znalých vlkodlačích šamanů. Je poměrně složitý, fyzicky i psychicky náročný a zpravidla je na něj velice málo času. V ideálním případě pak dojde k tomu, že mladý vlkodlak přijme duši zemřelého, která ale již nadále vystupuje již jen v roli jakéhosi duchovního rádce. Obřad s sebou však nese také celou řadu rizik, z nichž prostý nezdar a ztráta duše zemřelého je tím nejmenším. Neúspěšný proces může na mladém vlkodlakovi zanechat trvalé následky jak fyzického, tak psychického rázu, nebo jej dokonce usmrtit. Jsou známy i případy nechtěné proměny ve vraždící monstrum, posednutí jinou duší a nespočet dalších. Vlastní odpovědnost tak šamanům velí obřad splnutí odmítnout, pakliže nebyl řádně připraven nebo míra rizika představuje příliš velké nebezpečí. Stejně tak nelze splnutí na nikom ani z pozice síly vyžadovat. Provedení celé procedury proti vůli vlkodlaka je v jejich společnosti považována za neodpustitelný zločin. Navíc šance na úspěch takového jednání je jen minimální. Jedinec, který je již nositelem další duše může i s ní, či dokonce s nimi, obřad po smrti opět podstoupit, ale jen vzácně se narodí vlkodlak schopný pojmout více než jednu duši, ačkoliv i takové případy jsou historicky známy. Kolují dokonce legendy o šamanech natolik mocných, že dokázali duše výjimečných vlkodlaků zaklít pryč i do míst či předmětů, ale to jsou nejspíš jenom pověry.